

НОМО МАШИНА

ДАРИНА ПЕЕВА

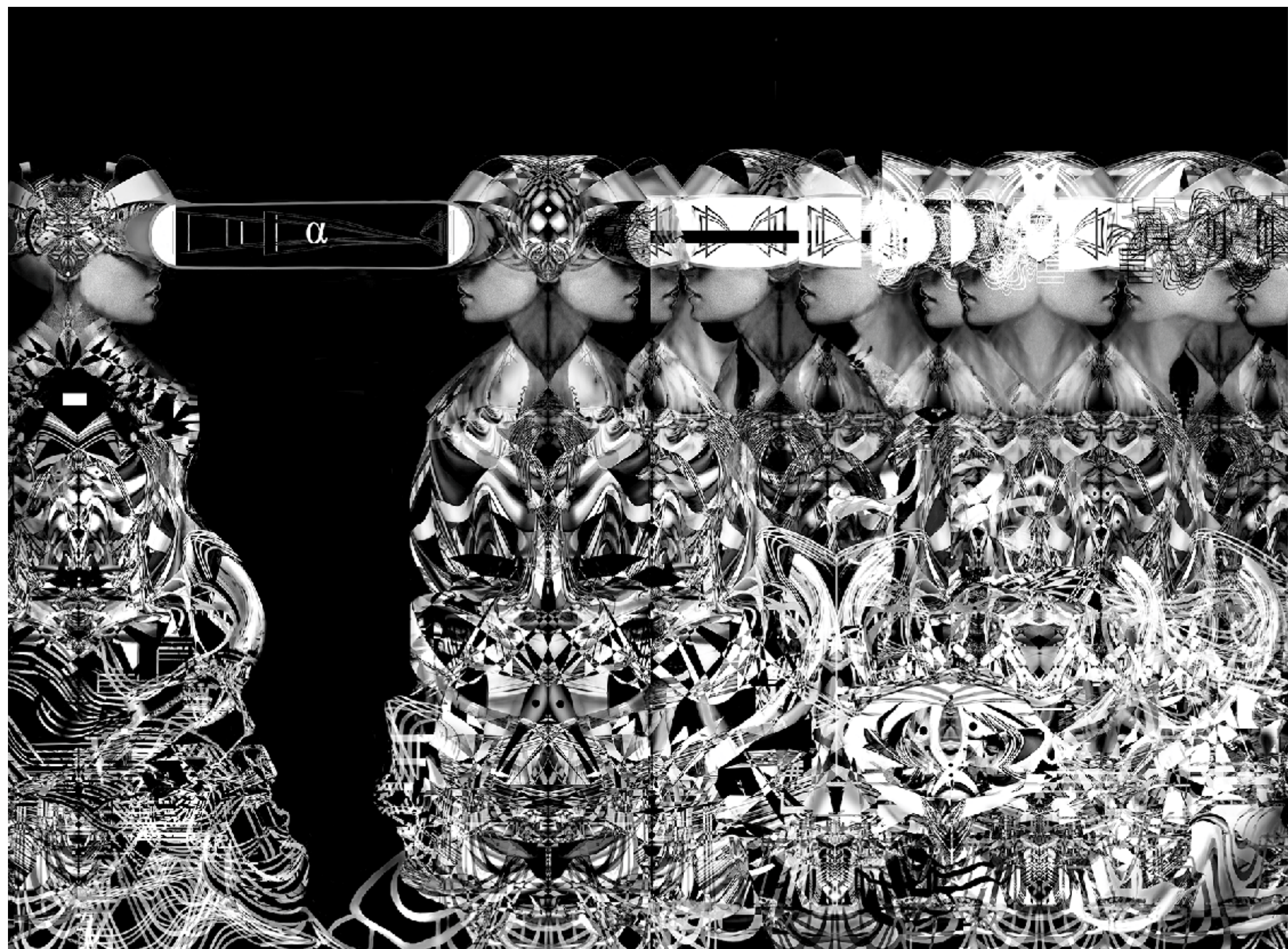

ПРОЕКТЪТ СЕ РЕАЛИЗИРА С ФИНАНСОВАТА ПОДКРЕПА НА НАЦИОНАЛЕН ФОНД КУЛТУРА
THE PROJECT WAS IMPLEMENTED WITH THE FINANCIAL SUPPORT OF THE NATIONAL CULTURE FUND

НОМО МАШИНА / ДАРИНА ПЕЕВА
НОМО MACHINE/ DARINA PEEVA

ALPHA/алграфия/100 x 140/ 2022
ALPHA /algrafia/100 x 140/ 2022

НОМО МАШИНА

Изложбата Хомо Машина е интердисциплинарен проект, който чрез няколко различни медии коментира темата за човешкото тяло в контекста на здравните, социални и военни кризи. Човешкото тяло, което трябва да бъде непрекъснато протезирано и защитено чрез постоянното развитие на технологии и медицина.

От двете гравюри на Джузепе Арчимболдо от 1569 г. с наименование "humani victus instrumenta" или "средствата (инструменти) за препитание на човека" – Земеделие и Готварство до последната версия на компютърна игра, проектирана от ARTE и наречен **Homo Machina**, която е вдъхновена от рисунките на живелият през 19 век Фриц Кан, темата за човешкото тяло и машината е провокирала различни интерпретации.

Основна част от изложбата са инсталации от графики и обекти. Графичната серия представя изображения, които са базирани на човешки и машинни елементи. Този вид „конструиране“ в своята същност е наивно и ирационално. То има за цел да съчетае различни материали и културни препратки, „съшивайки“ на визуално ниво различни времеви отрязъци. Това е провокирано от медийната среда, изпълнена с различни по своята същност изображения – от модерни компютърни устройства до танкове и военни съоръжения от миналото.

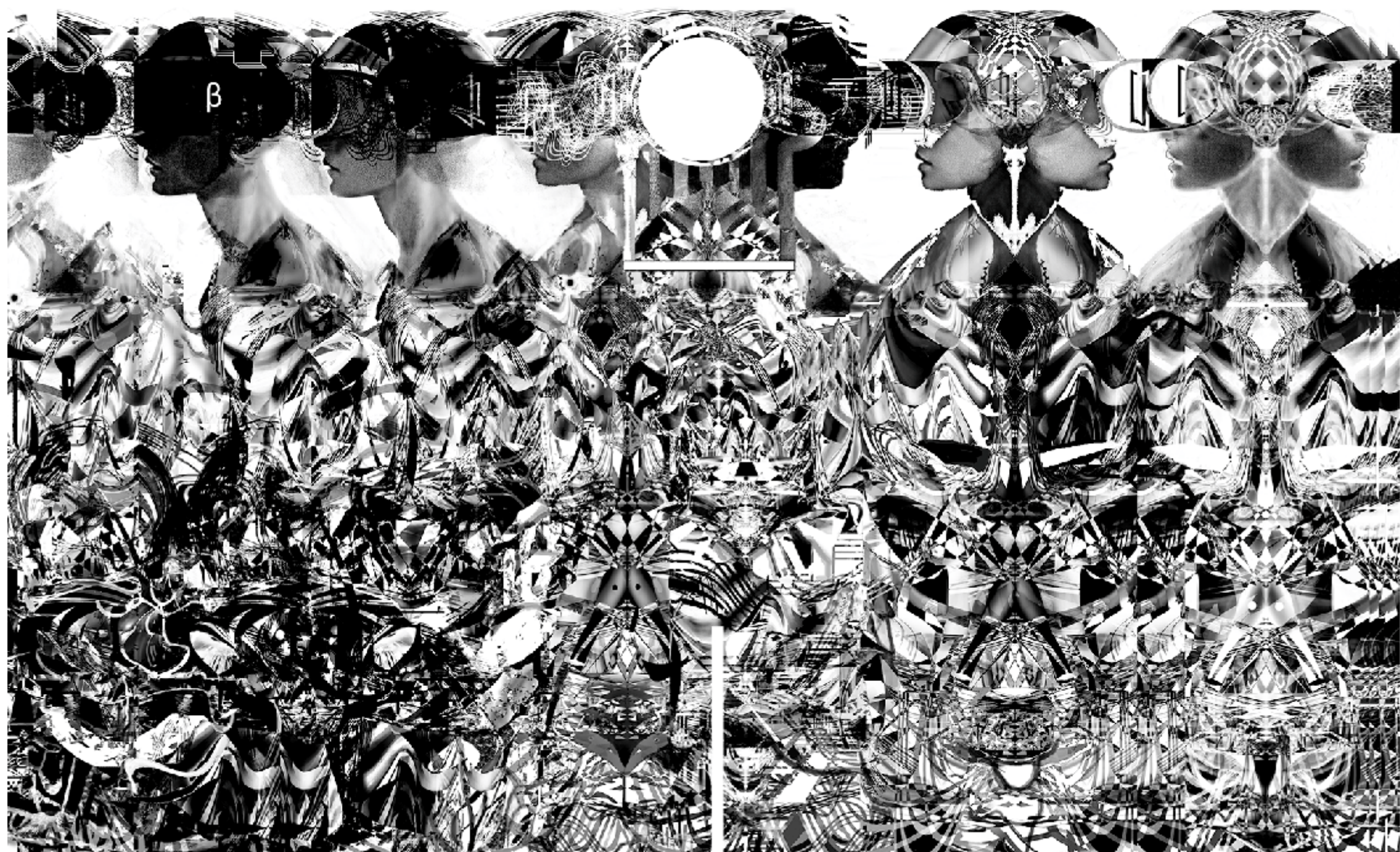
Тази амбивалентност на визията е търсен в обектите представени в изложбата. Те са направени от машинни елементи, в които на места се вградени изображения на човешки клетки или ембрион. Чрез латинските им наименования за различни човешки органи, те използват в известна степен онова, което коментира Станимира Уиндърз в текста „Новата зора: Метамодеิร์นизъм“, че „... По-дълбокото значение на мета- в *метамодеิร์นизъм* идва от *μεταξύ* Платоновата идея за „помежду“, „по средата“. *Метакси* означава неща, амбивалентни и донякъде мистериозни, явления и създания, които живеят в два свята едновременно.

Като имела – нито дърво, нито растение.

Като здрача – нито ден, нито нощ.

Като юношата – нито дете, нито възрастен.

Като човека, разпънат между божественото и животинското“...”

БЕТА/алграфия/100 x 140/ 2022
БЕТА /algrafia/100 x 140/ 2022

Homo Machina is an interdisciplinary exhibition project that, through several different media, comments on the human body within the context of health, social and military crises. The human body, which must be constantly fixed with prostheses and protected through the constant development of technology and medicine.

From the two engravings by Giuseppe Arcimboldo from 1569 entitled *Humani Victus Instrumenta* or *The Instruments of Human Sustenance – Agriculture and Cooking* to the latest version of a computer game designed by ARTE and called **Homo Machina**, which is inspired by the drawings of Fritz Kahn, who lived in the 19th century, the theme of the human body and the machine has provoked various interpretations.

The focus of the exhibition are installations of graphics and objects. The graphic series presents images based on human and machine elements. This kind of "construction" in its essence is naive and irrational. It aims to combine different materials and cultural references, "patching together" at a visual level different time segments. This is provoked by the media environment, saturated with inherently different images – from modern smart devices to tanks and military equipment of the past.

This ambivalence of appearance is sought in the objects presented in the exhibition. They are made of machine elements, some of which are embedded with images of human cells or an embryo. With their Latin names for the human organs, they make some use of what Stanimira Withers comments on in her article *The New Dawn*:

“Metamodernism, that “... The deeper meaning of meta- in Metamodernism comes from μεταξύ , Plato's idea of "in-between", "in the middle". Metaxy means things ambivalent and somewhat mysterious, phenomena and creatures that live in two worlds at the same time.

**Like the mistletoe - neither tree nor plant.
Like the twilight - neither day nor night.
Like the adolescent - neither a child nor an adult.
Like the man, crucified between the divine and the bestial”...**

Die Ausstellung „Homo-Maschine“ ist ein interdisziplinäres Projekt, das das Thema des menschlichen Körpers im Rahmen von gesundheitlichen, sozialen und militärischen Krisen über verschiedene Medien kommentiert. Der menschliche Körper, der durch die ständige Weiterentwicklung von Technik und Medizin ständig prothesiert und geschützt werden muss.

Das Thema des menschlichen Körpers und der Maschine hat verschiedene Interpretationen provoziert - von den beiden Gravuren von Giuseppe Arcimboldo aus dem Jahr 1569 mit dem Titel „Instrumente der menschlichen Ernährung (Humani Victus Instrumenta): Landwirtschaft und Kochen“ bis hin zur neuesten Version eines Computerspiels, das **von ARTE** entwickelt wurde und **„Homo Machina“** heißt, inspiriert von den Zeichnungen Fritz Kahns, der im 19. Jahrhundert lebte.

Den Hauptteil der Ausstellung bilden Installationen von Grafiken und Objekten. Die Grafikserie präsentiert Bilder, die auf menschlichen und maschinellen Elementen basieren. Diese Art von „Konstruktion“ ist ihrem Wesen nach naiv und irrational. Sie zielt darauf ab, unterschiedliche Materialien und kulturelle Referenzen zu kombinieren, unterschiedliche Zeitabschnitte auf einer visuellen Ebene „zusammenzufügen“. Dies wird durch die Medienumgebung provoziert, das mit Bildern unterschiedlichster Art gefüllt ist, von modernen Computergeräten bis hin zu Panzern und militärischen Einrichtungen der Vergangenheit.

Diese Ambivalenz des Aussehens wird in den Objekten, die in der Ausstellung präsentiert sind, gesucht. Sie bestehen aus Maschinenelementen, in die stellenweise Abbildungen menschlicher Zellen oder eines Embryos eingebettet sind. Durch die lateinischen Namen der verschiedenen menschlichen Organe machen sie sich das teilweise zunutze, was Stanimira Withers in ihrem Text „Das neue Morgengrauen: Metamoderne“ kommentiert: „... die tiefere Bedeutung von Meta- in der Metamoderne kommt von metaxi (μεταξύ) - die Platons Idee von „zwischen“, „in der Mitte“. Metaxi steht für Ambivalentes und Rätselhaftes, für Phänomene und Geschöpfe, die gleichzeitig in zwei Welten leben.

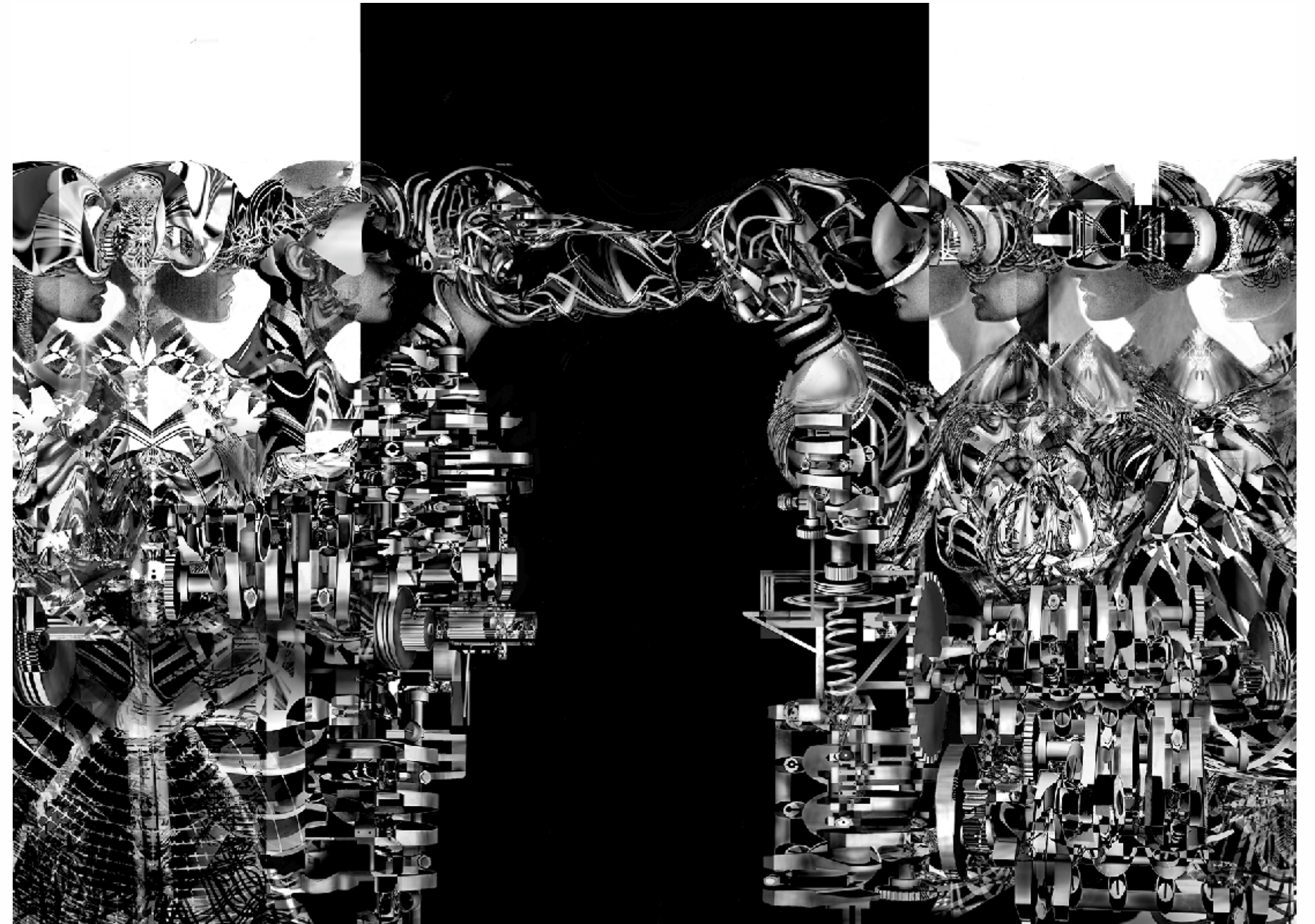
Wie die Mistel – weder Baum noch Pflanze.

Wie die Dämmerung - weder Tag noch Nacht.

Wie der Jugendlicher - weder Kind noch Erwachsener.

Wie der Mensch, gekreuzigt zwischen dem Göttlichen und dem Tier...“

ZETA /алграфия/100 x 140/ 2022
ZETA /алграфия/100 x 140/ 2022

АТОМИЗАЦИЯ И/ИЛИ МЕТАМОДЕРНИСТИЧНА ОСЦИЛАЦИЯ

АТАНАС ТОТЛЯКОВ

Формулираната тема задава двоен преглед на посочените парадигми. В текста се дискутират основни позиции между съвременния атомистичен модел на изкуството (САМИ) и метамодернизма. Под „двоен преглед” се има предвид това, че едновременно се търси връзката, но и различието между тях. Сближаване на позициите се постига чрез „налагане” на разнородното, вместо диалектическото им противопоставяне. Това е основната цел на настоящия текст – да се даде началото на продължаваща във времето дискусия, без да се търси всеобхватност и дълбочина на прегледа. Успоредният преглед се постига чрез интертекстуално цитиране. Подходът е приемлив и за двете идейни ядра. Според Сет Абрамсън (Seth Abramson) метамодернизмът е особена леща за мислене за себе си, езика, културата, изкуството и всичко, което съпътства тяхното съществуване.¹ С думите на Абрамсън съпоставяне възниква, когато нещо е наложено върху друго нещо, което при обичайна ситуация би се считало за напълно отделено. Метамодернизмът допуска и се стреми към парадоксални съпоставки.² Съвременният атомистичен модел на изкуството³ разглежда тази и други подобни позиции, като вид абстрактни филтри, които опосредстват начините на мислене и възприятията. Основно филтрите се разделят в две категории. Първата от тях е наречена „социо-културологични филтри”. В нея се разглеждат усвояването на шаблони, правила и норми, копиране и трансформиране на идеи. Към тях спадат образованието, институциите, инфраструктурата, юридическите норми, парите и икономическите норми, всички пособия, включително и нововъзникващите технологични произведения на културата. Втората категория филтри са социо-биологичните. Те са обусловени от репликирането на гени - клетъчната структура на нашето тяло (физическо тяло), с принадлежащия му сензорен апарат и генетично заложените инстинкти и реакции на сигнали. Тези филтри опосредстват биологията и физиологията на човека, неговото взаимодействие с физическата среда и другите индивиди. В обединеното поле, ние имаме сливане на различните филтри в единно цяло, свързано с външна и вътрешна стимулация. За разлика от идеята в САМИ за разделяне чрез абстрактна филтрация, метамодернизмът насърчава обединяването на перспективите, вместо противопоставянето и отричането.⁴ И в двете парадигми търсенето на сътрудничество между конкуриращи се идеи е допустимо и желано. Метамодернизмът попада сред множеството предложения, чрез които се стремим да определим актуалното съвремие в културата, изкуството и обществото като цяло. Списъкът от алтернативи, заместващи постмодернизма, е дълъг. Сред конкурентите за тази позиция са алтермодернизмът и релационната естетика на Никола Бурийо, както и втечненият модернизъм на Зигмут Бауман. САМИ припознава и дискутира посочените алтернативи като теоретични опори. Заедно с Н. Бурийо се изказва мнение, че: „Премахването на ограниченията и утвърждаването на възможността за взаимно проникване между изкуство и социална, политическа, физическа и т.н. реалност, задължава съвременния творец да създаде свои индивидуални граници в системата на визуалното мислене.”⁵ Всякакви ограничения по отношение на вида на взаимодействията и взаимните прониквания между идеи от различни сфери на познанието се отричат. Сет Абрамсън дискутира интердисциплинарността в параграф 10 от базисните идеи на метамодернизма. Тя е основен подход за справяне с кризи, „обмислен и граждански настроен интерес към радикалната преоценка на структурите с поглед към прогресивни идеи”⁶. От тази позиция метамодернизмът подкрепя тенденцията за разглобяване и пренареждане на съществуващите структури. Сходството между двата възгледа става още по-ясно, когато се посочи, че в САМИ се залага процес на сливане и разделяне на начините на мислене за изкуството. Тази позиция е възможна благодарение на възприетата идея на З. Бауман. САМИ е мислен като модел, който е способен да функционира адекватно във втечнената култура на съвремието, характеризираща се с нетрайност на свързванията. Вниманието се насочва към взаимодействията на индивидуални единици, които се включват в нетрайни, динамично трансформирани се мрежи, обхващащи индивидуалните мисловни и творчески актове и контактната зона между индивида и средата. Извежда се постановката за флуиден атомизъм, при който наблюдаваме динамиката във взаимодействията в непрестанно променяща се структура, която сама по себе си е съставена от разделени атомарни единици. Единиците са способни да се слоят за кратко в по-сложни молекулярни образувания, като всички връзки между тях са нетрайни и временни. И при двата възгледа интердисциплинарността и преодоляването на границите е съществена. Друга прилика откриваме по отношение на субекта и субективността. Метамодернизмът възприема идеята за множество субективности.

^[1] Abramson,S.Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

^[2] Пак там, параграф 6

^[3] Тотляков, А. Съвременен атомистичен модел на изкуството (Част първа), Визуални изследвания, бр. 1 УИ „Св. св. Кирил и Методий”, 2022, с. 16-34

^[4] Abramson, S.Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

^[5] Тотляков, А. Съвременен атомистичен модел на изкуството (Част първа), Визуални изследвания, бр. 1 УИ „Св. св. Кирил и Методий”, 2022, с. 22

^[6] Abramson,S.Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

^[7] Сравни: Тотляков, А. Съвременен атомистичен модел на изкуството (Част първа), Визуални изследвания, бр. 1 УИ „Св. св. Кирил и Методий”, 2022, с. 27

Абрамсън посочва, че: „всички се намираме в безброй субективни категории наведнъж”. В същото време не се изключва и възможността временно да заемаме и споделяме субективности, които на пръв поглед са отдалечени или напълно противоположни. За страничен наблюдател те изглеждат „много различни от нас”. „Преживяването на множество субективности – казва Абрамсън – означава да имате правото да отхвърляте или да омаловажавате трайно субективност..., да сменяте субективни позиции, както смятате емоционално и/или логистично подходящо...”. Допустимо е дори и създаването на нова субективност, предизвикана от конкретни обстоятелства, например публичния дискурс. В САМИ се дискутира идеята за множествен Аз, повлиян от идеите на Мишел Мафезоли. Груповото ние е свързаност – Аз, който се мисли във взаимодействие с други като клан или с триб. За да се постигне редукция до „чиста” индивидуалност се извежда идеята за дълбочина. „Тя се проектира в посока, започваща от груповото ние и достига до автономна единица, уникално Аз, личност, която е независима от външни влияния. ... Абстрактен „дорефлексивен“ Аз. Кота нула на проведената регресия, последно и неделимо ядро.” В САМИ се заявява, че „при непрестанна технологична свързаност, отдръпването от другите е само временно и все по-трудно”. За метамодернизма в условията на глобален Интернет ние се чувстваме едновременно свързани, но и разделени от другите. Сет Абрамсън нарича това състояние „колапс на разстоянията”. Метамодернизмът залага на парадоксалните свързвания, заставащи между универсалното (модернизъм) и случайното (постмодернизъм). Този парадокс се възприема като основно състояние на мисленето за субекта, групата и обществото. Абрамсън казва: „Парадоксът на това, че нещо е „обективно вярно за мен”, просто означава, че всеки от нас всъщност отговаря на настоящите „метанаративи”..., които действат като абсолютно верни за нас” в конкретна ситуация.⁸ Парадоксът е в това, че локалната истина на ниво индивидуално преживяване, се изменя на обществено ниво. Това състояние кара отделния субект непрестанно да взема участие в парадоксални схващания. Всички информирано участваме в парадокси.¹² За да се преодолее различието като отрицателен афект, метамодернизмът насърчава „диалогичното мислене”. Отхвърлят се възможностите за „полюси” в ситуацияите, като се отстоява гледна точка, при която винаги съществува „средно положение” и средства за преговори.¹³ Метамодернизмът извежда като най-важна категория едновременността, която поражда многозначност. Именно това е метамодернистичната осцилация, вид колебание, трептене в средата между противоположни състояния на мисълта.¹⁴ За САМИ основна категория е флуидността. За аксиома се приема твърдението, че деконструктивните постмодернистки процеси, обхващащи изкуството, социалната сфера и западния хуманизъм, като цяло са завършени. В същото време можем да забележим тенденции към реконструиране.¹⁵ Субектите действат в социална среда, която е дисперсно размита, а разделителните линии между областите на познанието са загубили категоричните си граници. „Идеята за флуидността, се дефинира като взаимно проникване и размиване на границите между мисловната същност на произведение на изкуството и произведение на познанието, без да се игнорират крайните резултати и различията при материалното им обективирание (репрезентиране).”¹⁶ Самата стратегия за действие във флуидната среда изисква взаимодействие: „Вместо противопоставяне и логическо изключване, се насочваме към „споделени“ зони между конкуриращи се идеи.”¹⁷ Можем да приемем, че именно в състояние на „едновременност” (метамодернизъм), индивидът възприема споделената зона (САМИ) като единно, неделимо цяло, вид абстрактен атом.

Паралелният преглед на основни позиции в метамодернизма и съвременния атомистичен модел на изкуството показва множествосходства във възгледите. Теоретиците на метамодернизма се придържат към идеята за отворен код и възможни допълнения, които не са обвързани с централизирано представителство на автори. Съвременният атомистичен модел на изкуството е модел на множеството свързаности и в това си качество може да бъде разглеждан (и прилаган) като метамодел на всяка крупна теория на изкуството. Близостта между двата подхода за свързване със света, ни дава категорично основание да използваме двата начина на осъзнато възприятие за връзката на индивида и средата в споделената зона между изкуството и живота. За да съществува осцилация е необходимо съществуването на осцилиращ атом и среда, в която се осъществява осцилацията.

^[8] Abramson, S.Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

^[9] Пак там

^[10] Тотляков, А. Съвременен атомистичен модел на изкуството (Част първа), Визуални изследвания, бр. 1 УИ „Св. св. Кирил и Методий”, 2022, с. 30

^[11] Abramson,S.Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

^[12] Пак там, параграф 3

^[13] Пак там, параграф 2

^[14] Пак там, параграф 8

^[15] Тотляков, А. Съвременен атомистичен модел на изкуството (Част втора), Визуални изследвания, бр. 2, УИ „Св. св. Кирил и Методий”, 2022, с. 115

^[16] Пак там, с. 115

^[17] Пак там, с. 117

Изглед от изложбата
View of exposition

ATOMIZATION AND/ OR METAMODERNISTIC OSCILLATION

ATANAS TOTLYAKOV

The formulated topic offers a double examination of the indicated paradigms. The text discusses basic positions between the contemporary atomistic model of art (CAMA) and metamodernism. “Double examination” means that the author seeks both the connection and the difference between them. The positions are brought together by "imposing" their heterogeneous, instead of dialectical opposition. This is the main purpose of the present text - to initiate a discussion that continues over time, without seeking comprehensiveness and depth of the examination. The parallel examination is achieved through intertextual citation. The approach is acceptable for both conceptual cores. According to Seth Abramson metamodernism is a particular lens for thinking about the self, language, culture, and meaning – **really, about everything!** In Abramson's words, juxtaposition occurs when one thing is superimposed atop another thing from which it would normally be **deemed entirely separate.**² Metamodernism allows and strives for paradoxical juxtapositions. The contemporary **atomistic model of art**³ sees this and other similar positions, as a kind of abstract filters that mediate modes of thought and perception. These filters are mainly divided into two categories. The first category are the so-called "socio-culturological filters". It examines the acquisition of patterns, rules and norms, copying and transforming ideas. These include education, institutions, infrastructure, legal norms, money and economic norms, all tools, including the emerging technological works of culture. The second category of filters are the socio-biological. They are determined by the replication of genes - the cellular structure of our body (physical body), with its associated sensory apparatus and the genetically inherited instincts and reactions to signals. These filters mediate the biology and physiology of man, his interaction with the physical environment and the other individuals. In the unified field, we have a fusion of the various filters into a single whole associated with external and internal stimulation. Unlike the idea of CAMA of separation through abstract filtration, metamodernism encourages the unification of perspectives rather **than their opposition and denial!**⁴ In both paradigms, seeking cooperation between competing ideas is allowed and desirable. Metamodernism falls among the many suggestions through which we seek to define the current modernity in culture, art and society as a whole. The list of alternatives to postmodernism is long. Competitors for this position include the altermodern and the relational aesthetics of Nicolas Bourriaud, as well as the liquid modernity of Zygmunt Bauman. CAMA recognizes and discusses these alternatives as theoretical supports. It agrees with N. Bourriaud's opinion that: “The elimination of the restrictions and the affirmation of the possibility of interpenetration between art and the social, political, physical, etc. reality, obliges the modern artist to create his own individual boundaries within the **system of visual thinking**”⁵ Any restrictions on the type of interactions and mutual penetrations between ideas from different fields of knowledge are denied. Seth Abramson discusses interdisciplinarity in paragraph 10 of the basic ideas of metamodernism. It is a basic approach to dealing with crises, “thoughtful and civic-minded interest in the radical reevaluation of structures with an **eye toward progressive change**”⁶ From this position, metamodernism supports the tendency of dismantlement and rearrangement of the existing structures. The similarity between the two views becomes even clearer when it is pointed out that the CAMA involves a process of merging and separating the **ways of thinking about art**⁷ This position is possible thanks to the adopted idea of Z. Bauman. CAMA is designed as a model that is able to function adequately in the liquid culture of modernity, characterized by the impermanence of connections. The attention is focused on the interactions of individual units that engage in ephemeral, dynamically transforming networks encompassing the individual intellectual and creative acts, and the contact zone between the individual and the environment. The formulation of fluid atomism is derived, where we observe the dynamics of interactions in an ever-changing structure that is itself composed of separated atomic units. The units are capable of merging briefly into more complex molecular formations, with all connections between them being fragile and temporary. In both views, interdisciplinarity and overcoming boundaries is essential. We find another similarity with regard to the subject and subjectivity. Metamodernism embraces the notion of multiple subjectivities. Abrams says that

“we all find ourselves in **numberless subjective categories all at once**”⁸ At the same time, the possibility of temporarily occupying and sharing subjectivities that are at first glance distant or completely opposite is not excluded. To an outside observer, they look “very different from us”. “Experiencing multiple subjectivities – says Abrams – means having the right to reject or deemphasize permanently a subjectivity... to switch subjective positions as feels emotionally and/or logistically **appropriate...**”⁹ Even the creation of a new subjectivity induced by specific circumstances, for example public discourse, is permissible. CAMA discusses the idea of a multiple self, influenced by the ideas of Michel Maffesoli. The collective we is connectedness—the Self that is thought of in interaction with others as a clan or a tribe. In order to achieve a reduction to “pure” individuality, the idea of depth is brought forth. “It projects itself in a direction starting from the collective We and reaching an autonomous unit, a unique Self, a personality that is independent of external influences... An abstract “pre-reflexive” Self. Elevation zero of the conducted regression, last and indivisible nucleus”. CAMA states that "with constant technological connectedness, the withdrawal from the others is only temporary and **increasingly difficult**”.¹⁰ For metamodernism in the conditions of the global Internet, we feel both connected and separated from the others. Seth Abramson calls this state the “collapse of distance”. Metamodernism relies on the paradoxical relationship between the universal (modernism) and the contingent (postmodernism). This paradox is perceived as the basic state of thinking about the subject, group and society. Abramson says: “The paradox of something being "objectively true for me" simply means that each of us does, in fact, respond to guiding "metanarratives" ... which operate as **absolutely true**” **in a specific situation.**¹¹ The paradox is that the local truth at the level of individual experience changes at the societal level. This condition causes the individual subject to constantly engage in paradoxical perceptions. We all knowingly **participate in paradoxes**¹² To overcome the difference as a negative affect, metamodernism promotes "dialogic thinking". It rejects the possibility of "poles" in situations, asserting a point of view where there is always a "middle ground" and means of **negotiation**¹³ Metamodernism brings forth simultaneity as the most important category, which gives rise to ambiguity. This is precisely the metamodernist oscillation, a kind of fluctuation, a swinging in the middle **between opposite states of thought**.¹⁴ For CAMA, the main category is fluidity. It accepts as an axiom that the deconstructive postmodernist processes covering art, the social sphere and Western humanism are generally completed. At the same time, we can notice tendencies towards reconstruction. At the same time, we can notice **tendencies towards reconstruction**.¹⁵ The subjects operate in a social environment that is diffusely blurred, and the dividing lines between the domains of knowledge have lost their categorical boundaries. “The idea of fluidity is defined as the interpenetration and blurring of boundaries between the intellectual essence of a work of art, and a work of knowledge, without ignoring the final results and differences in their material objectification (**representation**)”¹⁶ The very strategy of acting in the fluid environment requires interaction: "Instead of opposition and logical exclusion, we move towards 'shared' **areas between competing ideas**”¹⁷ We can assume that precisely in a state of "simultaneity" (metamodernism), the individual perceives the shared area (CAMA) as a single, indivisible whole, a kind of abstract atom.

The parallel examination of major positions in metamodernism and the contemporary atomistic model of art shows many similarities in the views. The theorists of metamodernism adhere to the idea of open source and possible additions that are not tied to a centralized representation of authors. The modern atomistic model of art is a model of multiple connections, and as such can be seen (and used) as a metamodel of any major theory of art. The similarity between the two approaches to connection with the world gives us a definite reason to use the two ways of conscious perception of the relationship of the individual and the environment in the shared zone between art and life. The existence of oscillation requires existence of oscillating atom and environment where oscillation can take place.

⁸ Abramson, S. Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

⁹ Ibid

¹⁰ Totlyakov, A. A Contemporary Atomistic Model of Art (Part One), Visual Studies, Vol. 1 University Press "St. St. Cyril and Methodius", 2022, p. 30

¹¹ Abramson, S. Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

¹² Ibid. paragraph 3

¹³ Ibid. paragraph 2

¹⁴ Ibid. paragraph 8

¹⁵ Totlyakov, A. A Contemporary Atomistic Model of Art (Part Two), Visual Studies, Vol. 2 University Press "St. St. Cyril and Methodius", 2022, p 113

¹⁶ Ibid. page 115

¹⁷ Ibid. page 117

¹ Abramson, S. Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

² Ibid. paragraph 6

³ Totlyakov, A. A Contemporary Atomistic Model of Art (Part One), Visual Studies, Vol. 1 University Press "St. St. Cyril and Methodius", 2022, pp. 16-34

⁴ Abramson, S. Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

⁵ Totlyakov, A. A Contemporary Atomistic Model of Art (Part One), Visual Studies, Vol. 1 University Press "St. St. Cyril and Methodius", 2022, p. 22

⁶ Abramson, S. Ten Basic Principles of Metamodernism, 2015

⁷ Compare: Totlyakov, A. A Contemporary Atomistic Model of Art (Part One), Visual Studies, Vol. 1 University Press "St. St. Cyril and Methodius", 2022, p. 27

Изглед от изложбата
View of exposition

UTERO / метал , смола / 30 x 40 x 20 см
UTERO/ metal , polymer / 30 x 40 x 20 см

IECUR / метал , смола / 25 x 40 x 20 см
IECUR / metal , polymer / 25 x 40 x 20 cm

PULMONIS / метал , смола / 30 x 31 x 10 см
PULMONIS / metal , polymer / 30 x 31 x 10 см

SPINA

SPINA / металл, смола / 30 x 31 x 10 см
SPINA / металл, смола / 30 x 31 x 10 см

Видео / 4 мин.
Video / 4 min.

Изложба Номо Машина
Exhibition Homo Machine

Дарина Пеева е художник, родена през 1972 г. в гр.Бургас. Живее и работи в България и Австрия

Образование:

2002-2003 Гост-слушател в академията за приложни изкуства в класа на проф. З. Шенк, Виена, Австрия.

1999-2000 Следдипломна специализация по илюстрация и оформление на книгата при проф. Хр.Нейков, ВТУ "Св. Св. Кирил и Методий", България.

1993-1998 Педагогика на обучението по изобразително изкуство (графика) ВТУ "Св. Св. Кирил и Методий", Велико Търново, България.

1986-1999 Художествена гимназия „ Академик Дечко Узунув“, Казанлък, България.

Избрани самостоятелни изложби:

2022 Изложба „НОМО МАШИНА“, Дружество на художниците - Бургас, България

2014 „Холограми“, Карл- Реннер Институт, Виена, Австрия.

2012 „Неестествени катастрофи“, галерия G69 Грац, Австрия.

2009 „Кутията на Пандора“, галерия Форум, Велс, Австрия.

2009 „Генетика“, галерия на групата на виенските художници, Виена, Австрия.

Избрани колективни участия:

2022 Изложба „ИМИТАЦИЯ“, Дружество на художниците - Бургас, България

2022 „Природа Пространство Градини“, Дом Витгенщайн, Виена, Австрия.

2021 21-во международно биенале на графиката, Варна, България.

2021 Провинциалисти , СБХ , София.

2019 8-мо Международно триенале на графиката, София, България.

2019 Tractatus Logus , Дом Витгенщайн, Виена, Австрия.

2017 „Светла материя“, галерия на Университет Блумингтън, Индиана, САЩ.

2016 „Динамични времена“, галерия Kusnttempe, Касел, Германия.

2015 „Запази мечтите“, съвременни български артисти, колекция Mundi, Италия.

2014 Tell me what you want /Дарина Пеева и Михаел Вегерер/, галерия на виенските художници, Виена, Австрия.

2014 Колекция нови графики в IPСNY, Ню Йорк, САЩ.

2014 Графична изложба, галерия FАВ, Университет Алберта, Едмонд, Канада.

2013 “in.print.out – Grafik in/auswendig”, галерия на виенските художници, Виена, Австрия.

2012 Международно триенале на графиката, Краков, Полша.

2011 Международна изложба гарфика, Чикаго, САЩ.

2011 “Отвори съзнанието си”, галерия Kro Art, Виена, Австрия.

2010 „многобройни въпроси-графични концепции“, Kunstlerhaus, Австрия.

2009 Международно триенале на графиката, Краков, Полша.

2007 Конкурс за млади художници на фондация „Св. Св. Кирил и Методий“, галерия Шипка 6, София, България.

2006 М-TEL награди за съвременно българско изкуство, галерия Шипка 6, София, България

2005 Конкурс на името на Валтер Кошатцки, музей за съвременно изкуство, Виена, Австрия

Избрани награди:

2019 Награда на Международно биенале на графиката - Litho Kielce, Полша.

2017 Grand Prix на 1-то Международно биенале на графиката, Армения.

2016 Почетен диплом- Litho Kielce, Полша.

2012 Награда на ректора на академията за изящни изкуства във Вроцлав, Международно триенале на графиката, Краков, Полша.

2009 Награда на ректорът на академията Andrzej Frycz Modrzewski в Краков, Международно триенале на графиката, Краков, Полша.

2009 Награда на името на Ирене и Петер Людвиг, Виена, Австрия.

2008 II награда за графика,конкурс на фондация “Алоиз Зенефелдер”, Германия.

2005 Първа награда за графика на конкурс за млади художници на фондация“ Св. Св. Кирил и Методий“, София.

2004 Grand Prix на 4-то Международно триенале на графиката, София.

Творчески резиденции:

2013 Women’s Studio Workshop, Ню Йорк, САЩ.

2011 Nelemakka Museum, Финландия.

2009 Frans Masereel Centrum, Белгия.

2007 Член на дружеството на виенските художници.

Darina Peeva is an artist, born 1972 in Bulgaria,based in Bulgaria and Austria.

Education

2002-2003 Guest auditor at the University of Applied Arts, Vienna Austria.

1999-2000 Magister Artium Illustration and book design, University V.Tarnovo, Bulgaria.

1993-1998 Pedagogy of Fine Art Education (Printmaking), St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Turnovo, Bulgaria.

1986-1991 National High School of Plastic Arts and Design “Academician Dechko Uzunov”, Kazanlak, Bulgaria.

Selected solo exhibitions

2022 Exhibition *Homo Machine* , Artist’s Society-Burgas , Bulgaria

2014 Exhibition *Holograms* , Renner-Institut, Vienna, Austria.

2012 *Unnatural disaster*, Gallerie G69, Graz, Austria.

2009 *Büchse der Pandora*,Galerie Forum Wels, Austria.

2009 *Genetic*, Passagegalerie Künstlerhaus, Austria.

Selected group exhibitions:

2022 Exhibition *IMITATION* , Artist’s Society-Burgas , Bulgaria

2022 *Nature Space Garden*, Wittgenstein house, Vienna, Austria.

2021 21th International Biennial of Graphic Art , Varna, Bulgaria.

2021 *Provincialists*, UBA, Schipka 6 Gallery, Sofia, Bulgaria.

2019 8th International Triennial, Sofia, Bulgaria.

2019 *Tractatus Logus*, Wittgenstein house, Vienna, Austria.

2017 *Light Matter*, Indiana University Bloomington, USA.

2016 *Dynamische Zeichen*, Kusnttempel, Kassel, Germany.

2015 *Save the Dreams*, Contemporary Bulgarian artists, Mundi collection, Italy.

2014 *Tell me what you want / Darina Peeva / Michael Wegerer / Künstlerhaus* Vienna, Austria.

2014 New Summer Prints Exhibition, New York, USA.

2014 FAB Gallery, University of Alberta, Edmonton, Canada.

2013 “in.print.out – Grafik in/auswendig”, Kunstlerhaus, Vienna, Austria.

2012 International Print Triennial, Krakow, Poland.

2011 Printmaking competition , Chicago Printmakers Collaborative, Chicago, USA

2011 “open your mind”, KroArt Galery,Vienna, Austria.

2010 „multiple matters-Grafische Konzepte“, Kunstlerhaus, Vienna, Austria.

2009 International Print Triennial, Krakow, Poland.

2007 Exhibition by “ St.St.Kiril and Metody “ Foundation,National Galery, Sofia, Bulgaria .

2006 M-TEL competition-exhibition, Gallery Shipka 6, Sofia, Bulgaria.

2005 Walter Koschatzky Exhibition, Museum of Contemporary Art, Vienna, Austria.

Selected Awards

2019 Special award, Litho Kielce/ Poland

2017 Grand Prix International Grafik Biennale, Armenia

2016 Honorable Mention/ Litho Kielce/ Poland

2012 Award of the Rector of the Academy of Fine Arts in Wrocław, Int Print Triennial, Krakow, Poland.

2009 Award of the Rector of the Andrzej Frycz Modrzewski Krakow University, Int Print Triennial, Krakow, Poland.

2009 Irene und Peter Ludwig Award, Vienna, Austria.

2008 Senefelder second prize, Germany

2005 First price for graphics in the exhibition for young talents,„St..Kiril Metody” Foundation, Sofia, Bulgaria.

2004 Grand Prix-4th International Print Triennial, Sofia.

Artists in Residence

2013 WWS - New York.

2011 Nelemakka Museum, Finland.

2009 Frans Masereel Centrum, Belgium. ■

2007 Member Wiener Künstlerhaus, Vienna..

© photo: Павлина Иванова

Концепция: Дарина Пеева
Автор: Дарина Пеева
Издател: Дарина Пеева
Автор на рецензията: доц. дн Атанас Тотляков
Графично оформление: Мирослава Андонова
Превод: Димитър Каменов
Фотокредити: Павлина Иванова

2022

Conception: Darina Peeva,
Author: Darina Peeva,
Publisher: Darina Peeva
Author Reviews: Assoc. Prof Atanas Totlyakov, PhD
Design: Мирослава Андонова
Translation: Dimitar Kamenov
Photo credits: Pavlina Ivanova

Бургас
Burgas

Всички права запазени
All rights reserved

ISBN: 978 619 92252

ПРОЕКТЪТ СЕ РЕАЛИЗИРА С ФИНАНСОВАТА ПОДДКРЕПА НА НАЦИОНАЛЕН ФОНД КУЛТУРА

• 2022 •

THE PROJECT WAS IMPLEMENTED WITH THE FINANCIAL SUPPORT OF THE NATIONAL CULTURE FUND

